

ಶವಾಗಾರದಲ್ಲಿಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಹುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಸಾವು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ನೀನಾಳ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸಾವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಆ ಕ್ಷಣ ಬಂದಾಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಇಬ್ಬರು ಪುತ್ರಿಯರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಶವವನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ರೋದಿಸುತ್ತಾ, 'ನಾವು ಅನಾಥರಾದವು...' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಡಾಕ್ಟರ್ ರಾಮಚಂದ್ರರು, 'ನಾವು ನಾಶವಾದವು, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ವಜ್ರಪಾತವಾಯಿತು' ಎಂದು ರೋದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಶೀಲಾ ದೇವಿಯವರು, 'ನನ್ನ ಮಗಳು ನನಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ನಾನು ಮೊದಲು ಸಾಯಬೇಕಿತ್ತು. ನೀನು ಯಾರಿಗೆ ಏನು ಕೇಡು ಮಾಡಿದ್ದೆ ಮಗಳೇ, ದೇವರು ನಿನ್ನಿಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟನಲ್ಲ; ನೀನು ಸ್ವತಃ ದುಡಿದು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ...' ಎಂದು ರೋದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ದೃಶ್ಯ ತುಂಬಾ ಕರುಣಾಜನಕವಾಗಿತ್ತು. ನೀನಾ ತನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ ಈ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ನೀನಾಳ ತಂದೆತಾಯಿ ತಮ್ಮ ಮಗಳ ಅಂತಿಮ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ವೈದಿಕ ವಿಧಿ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದರು. ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮವರ ಅಂತಿಮ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವ ಬಿಸ್ಕಿಯಾ ಚರ್ಚ್‌ನ ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ನೀನಾಳ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಏಕಮಾತ್ರ ಪುತ್ರಿಯ ಅಂತ್ಯ ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಫುನರಲ್ ಕಂಪನಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿದರು. ಫುನರಲ್ ಕಂಪನಿ ನೀನಾಳ ಅಂತಿಮ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಸಹ ಆಕರ್ಷಕ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿತು. ನೀನಾಳ ನಿರ್ಜೀವ ದೇಹವನ್ನು ತೊಳೆದು, ಅದನ್ನು ಹೂವುಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿ ಸುಗಂಧಮಯಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಸಾವಿನ ನಂತರ ನೀನಾ ಹೆಚ್ಚು ಅರಳಿದ್ದಳು. ನೀನಾಳ ಅಂತಿಮ ಸಂಸ್ಕಾರ ಬಹುಶಃ ಶವದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಮತ್ತು ವಿಕಿರಣ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದ ಕುರೂಪಗೊಂಡ ಅವಳ ದೇಹವನ್ನು ಜನ ನೋಡಲಾರರು ಎಂದು ನಾನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಶವದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹಲಗೆ ಪೂರ್ಣ ತೆರೆದಿತ್ತು. ನೀನಾಳ ಪೂರ್ಣ ಆಕಾರ ಕಾಣ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ದೇಹ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿದ್ದು, ಹೂವುಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತಗೊಂಡಿತ್ತು.

ನಾನು ಅವಳ ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದ ದೇಹವನ್ನು ನೋಡಿದೆ; ಅವಳ ಜೀವನದ ಸಂಘರ್ಷಗಳು, ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು, ಮೌಲ್ಯಗಳು, ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು, ಬಯಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಕನಸುಗಳು ಸಹ ಅವಳ ದೇಹದೊಂದಿಗೆ ನಾಶವಾಗಿದ್ದವು. ಬಡಪಾಯಿ ನೀನಾ! ಅವಳು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ತಾನೇ ಸಹಿಸಲಿಲ್ಲ? ಸಂಪ್ರದಾಯನಿಷ್ಠ ತಂದೆ ತಾಯಿಯ ಕಠಿಣ ಶಿಸ್ತು, ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮಾಜಿ ಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಘರ್ಷ, ಮುಂಗೋಟಿ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆ, ತನಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯ

ಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ, ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡಿನ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ, ಕಡೆಗೆ ಮಹಾರೋಗ...!

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಕರಿಯರ್, ವಿವಾಹ, ತಾಯಿಯಾದದ್ದು, ಅತ್ತೆಯಾದದ್ದು, ನಂತರ ಸಾವಿನ ಮಡಿಲಿನಲ್ಲಿ ಲೀನವಾದದ್ದು. ಹೀಗೆ ಅವಳ ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅತಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಘಟಿಸಿದವು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವಳು ಇನ್ನು ಎರಡುಮೂರು ತಿಂಗಳು ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಅಜ್ಜಿ ಸಹ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

'ಗುಡ್‌ಬೈ' ನಾನು ಅವಳಿಂದ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಬೀಳ್ಕೊಂಡೆ.

ಆಲಿವರ್ ಸಹ ಬಂದಿದ್ದ. ಅವನು ತನ್ನ ಕನ್ಯೆಯರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದ. ಅವನು ಚರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪುತ್ರಿಯರ ನಡುವೆ ಕೂತಿದ್ದ. ಕಠಿಣ ಮತ್ತು ಜೊಹಾನಾ ಅವನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂತು ಅವನ ಹೆಗಲಿಗೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ತನ್ನ ಪುತ್ರಿಯರ ತಲೆಯನ್ನು ನೇವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ನೀನಾಳ ತಂದೆತಾಯಿ ಕೂತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ವಂಶದವರಂತೆ ಕಾಣ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಂದ ದೂರದ, ಹಿಂದಿನ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದೆ. ಯಾವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು, ಪುರೋಹಿತರು ಕಠಿಣನಿಗೆ ಏನೋ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದರು. ಕಠಿಣಾ ಗರ್ಭಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು, ಹೀಗಾಗಿ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು; ಅವಳು ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆಸರೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಅವಳ ಪತಿ ಕಾಸ್ಪರ್ ಸಹ ಎದ್ದು ನಿಂತ. ಕಠಿಣಾ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಳು; ಆ ಬಳೆಯೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬಹುಶಃ ಸೆಟೆದುಕೊಂಡ ಅವಳ ದೇಹದಿಂದ ಬಳೆ ಹೊರ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಸ್ಪರ್ ತನ್ನ ಪೌರುಷವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ತನ್ನ ಮೃತ ಅತ್ತೆಯ ಅಂಗೈಯಿಂದ ಬಳೆಯನ್ನು ಎಳೆದು ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಕಠಿಣಾ ಬಳೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಂಗೈಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ನಿಧಿಯೊಂದು ಒಂದು ಓಳಿಗೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಓಳಿಗೆಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರವಾಯಿತು.

ಆ ಬಳೆಯನ್ನು ನೀನಾಳ ಕಾಯಿಲೆ ಮತ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ತೆಗೆದು ಮತ್ತು ಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು. ನೀನಾ ಹೋಸ್ಟೆಸ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ವೈದ್ಯರು ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಶೀಲಾ ದೇವಿಯವರು ಆ ಬಳೆಯನ್ನು ಮಗಳ ಅಂಗೈಗೆ ಮತ್ತೆ ತೊಡಿಸಿದ್ದರು. ನೀನಾ ಸಾಯುವಾಗ ಆ ಒಂದು ಆಭರಣ ಮಾತ್ರ ಅವಳ ದೇಹದಲ್ಲಿದ್ದು. ಸರಿ, ಇದು ಕೊನೆಯ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿತ್ತು. ನಂತರ ಫುನರಲ್ ಕಂಪನಿಯ ಬಿಳಿ ಸೂಟುಬೂಟು ಧರಿಸಿದ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ತಕ್ಷಣ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಶವ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದರು. ನೀನಾ ಸದಾಕಾಲಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳೆದುರೇ ಮರೆಯಾದಳು.

ನನಗೆ ನೀನಾಳ ಶವಕ್ಕೆ ಹೆಗಲು ಕೊಡುವ

ಅವಕಾಶ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಮಗ ನವೀನ್, ಅವಳ ಇಂಡಿಯನ್ ಫ್ರೆಂಡ್ ಆದಿತ್ತು. ಅವಳ ಅಳಿಯ ಕಾಸ್ಪರ್ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯವನು ಆಲಿವರ್ ಆಗಿದ್ದ. ಸದಾ ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿರುವ ಆಲಿವರ್ ಮಹತ್ವದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಬಂದು ದೃಶ್ಯದ ಮಹಾನಾಯಕನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಇಡೀ ದೃಶ್ಯವನ್ನೇ ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ದೂರದಿಂದಲೇ ನೀನಾಳ ಚೆಟ್ಟು ಏಳುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

***

ನಡೆದು ನಡೆದು ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳು ಭಾರವಾದವು; ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಕ್ಲಿಂಟನ್‌ಗಟ್ಟಲೆ ಭಾರ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲುಗಳು ತಡಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು; ಅಲ್ಲದೆ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ನೋವಿನ ಗುಳ್ಳೆಗಳು ಮೂಡಿದ್ದವು. ರಕ್ತ ಒಸರುತ್ತಿತ್ತು. ನಿದ್ರೆಯಿಂದಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ನಾನು ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮನುಷ್ಯ ನಿಂತಾಗ ಮತ್ತು ನಡೆಯುವಾಗಲೂ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಎಂದು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂತು! ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರು ನಿಂತೇ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೆ. ನಾನು ಒಂದು ಮರದ ಆಸರೆ ಹಿಡಿದು ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ.

'ಹಲೋ ಮಿಸ್ಟರ್ ಸ್ಕಾಟ್'. ನಾನು ನೀನಾಳ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಅವಳು ವಿಶೇಷ ಮೂಡ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಸದಾ 'ಹಲೋ ಮಿಸ್ಟರ್ ಸ್ಕಾಟ್' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಾನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದೆ; ನಾನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಿ ಮಲಗಿದ್ದೆ; ನೀನಾ ನನ್ನೆದುರು ನಿಂತು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನು ಅವಾಕ್ಯಾದೆ. 'ನೀನಾ...' ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ತಡಬಡಿಸಿದೆ, 'ನೀನು...? ನೀನು...? ನೀನಂತೂ...' ನಾನು ಮೋಸ ಹೋದವನಂತೆ ಅವಳೆಡೆಗೆ ಮುಂದುವರಿದೆ. ಅವಳು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುತ್ತಾ ಹೋದಳು. ನಾನು ಅವಳೆಡೆಗೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವಳು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. 'ನೀನಾ...' ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ; ಅವಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅದೃಶ್ಯವಾದಳು. ನಾನು ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೊಡವಿಕೊಂಡೆ. ನಾನು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರುವೆನೇ? ನೀನಾ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನನ್ನೆದುರು ಬಂದಳೇ?. ನಾನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಾರೆ ಅವಳ ಶವ ಶವಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳೆದುರೇ ಅವಳ ಚೆಟ್ಟು ಎದ್ದಿತ್ತು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳೆದುರೇ ಅವಳಿದ್ದ ಶವಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅಗ್ಗಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಲಾಯಿತು. ಬೆಂಕಿಯ ಆ ಜ್ವಾಲೆಗಳು... ಆ ಜ್ವಾಲೆಗಳ ನಡುವೆ ಉರಿಯುವ ಶವಪೆಟ್ಟಿಗೆ... ಶವಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ಮವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ನೀನಾಳ ದೇಹ... ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವಳ ಪುತ್ರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಅಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೂ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಾನು ಮೈಮುರಿದೆ. ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಆಲಸ್ಯ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಬಹುಶಃ ನಾನು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ವಾಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಮಯ ನೋಡಿದೆ.